

[Leif Hermann]

retægtsfængselsophold, principielt ikke er anderledes end at skade dem for at få dem til at foretage sig noget bestemt, foretage en bestemt adfærd, indrømme noget osv.

Vi har i bemærkningerne henvist til, at en del af de tilståelser, som falder i disse sager, netop falder under isolation. Det at tvinge nogen til en bestemt adfærd i forbindelse med varetægtsfængslingen med sigte på at opnå et bestemt sagsresultat, det er der et andet ord for, hr. Fischer. Det er ordet tortur, når det anvendes i andre lande med fysisk skade til følge! Derfor ønsker vi selvfølgelig en lægeligt begrundet betingelse indsat som en grundforudsætning for, at noget sådant kan lade sig gøre. I den forbindelse skal jeg sige tak til fru Kirsten Lee for lægeligt bistand til afklaring af hr. Knud Linds manglende evne til at sætte sig ind i, hvad forslaget drejer sig om.

Jeg skal ikke forlænge debatten væsentligt, men blot knytte en enkelt bemærkning til noget af det, hr. Knud Lind har talt om. Hr. Knud Lind taler jo meget om retssikkerhed og retsstat, og det er da også rimeligt nok, at han gør det, for det er jo i grunden noget af det, forslaget drejer sig om i dybeste forstand. Retssikkerhed og retsstat vedrører og omfatter de mennesker, der kommer i klemme i systemet. Enten de dømmes efter anklageskriftet, eller de frifindes, har de krav på præcis den retssikkerhed og retstatslige omsorg, som hr. Knud Lind lægger til grund for andre.

Så nævner hr. Knud Lind, at Socialistisk Folkeparti ser helt væk fra hensynet til offeret. Nu har jeg meget vanskeligt ved at forestille mig, hvilket offerhensyn der skulle ligge til grund for at forlange isolation i forbindelse med varetægtsfængsling. Jeg kan til nød forstå, at det kan være ubehageligt for offeret at møde gerningsmanden dagen efter, hvis der ikke foretages varetægtsfængsling, men jeg har vanskeligt ved at finde ud af, hvad offeret skulle have ud af, at der foretages isolation – bortset fra, at isolation jo i meget vidt omfang anvendes i drabs-sager og i forbindelse med narkotikaforbrydelser. Offerhensynet er i denne sammenhæng måske ikke ligefrem det mest typiske at trække frem, og det gælder naturligvis navnlig de langvarige isolationsfængslinger.

Tiden er udløbet, og jeg skal endnu en gang sige tak for den bevægelighed, ministeren har vist, og takke de ordførere, der nu sammen med

os vil kulegrave dette spørgsmål i udvalget. Det var nok dybest set det, der var formålet med debatten, nemlig at få taget spørgsmålet op endnu en gang. Jeg tror ikke, vi kan tage den slags spørgsmål op i Folketinget for tit.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Da det ikke er første gang, at anden talerunde bliver til en kort bemærkning, fastholdt jeg denne gang, hr. formand.

Jeg vil godt spørge SF og i særdeleshed Socialdemokratiet, inden de slutvurderer dette forslag: Hvad kan man gå ud fra af alt det, hr. Leif Hermann og fru Ebba Strange har skrevet? Man skal gå tilbage til 1979, og her foreligger en afgørelse fra Retslægerådet, hvor man reelt skrev, at det ikke var muligt at konstatere, om isolation er skadelig, idet der ikke foreligger tilstrækkelige undersøgelser i Danmark på dette område. På side 99 i betænkning om isolation af varetægtsarrestanter skriver Retslægerådet i København den 3. februar 1983:

»I besvarelse af Strafferetsplejeudvalgets skrivelse af 12. januar 1983 skal Retslægerådet udtale, at der, så vidt det er rådet bekendt, ikke er fremkommet meddelelse om sådanne videnskabelige undersøgelser af isolationsfanger, at rådet ser sig i stand til at supplere eller ændre sin udtalelse af 12. oktober 1979 til Justitsministeriet, hvori rådet giver udtryk for, at det ikke kan fremkomme med en udtalelse om eventuelle psykiske følger af isolation af varetægtsarrestanter i Danmark, og i øvrigt anfører, at en besvarelse af Justitsministeriets da stillede spørgsmål måtte forudsætte, at der gennemføres en prospektivt anlagt undersøgelse af en repræsentativ gruppe af isolationsfanger.«

Til den radikale ordfører: Det er realiteterne fra Retslægerådet, jeg her læser op, både fra den 12. oktober 1979 og fra den 3. februar 1983, og når jeg siger det, er det for at fortælle Socialdemokratiet, at det farer på en vildmand, og også fru Kirsten Lee fra De Radikale, som mener, at hun er inde i sagerne. Men så burde fru Kirsten Lee have kendt det her og taget stilling ud fra det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Såfremt hr. Knud Lind havde hørt efter,